svici

petar cvetković

MOŽDA I DOKUMENT, NENADNO

Svakako, to je bila kokoš koju hvata plesan.
Vazduh pun udaraca obrušavao se u kovitlacima
i uvek
pogađao teme
ma kako se okrenuo.

Nikakvo obličje.
Dimenzije čega(?) se
spajaju. Napred i nazad. Gore i dole.
Naravno, ništa.

Ispod toga, kažu mi, bili su brojevi,
nekakvo stanje ni tužno ni gorko.
Kao umor koji opušta težinu.

Tako sam na kraju opet zaspao.

O RAKOVIMA

Kada se zavese spuste
i svi raziđu

Rakovi još o crnim štipaljkama vise
kao da objašnjenje neko dugo vade iz sebe.
Vise i muče se
sve dok se ne probude i
(namignuvši jedan drugom)
pred pamćenje istupe
da izmere našu veselost,
čednost, uspomene.

SVICI

Svici postoje.

Kao osuda strašna rastu u mraku i traže načina da se iskupe za nekadašnje izdaje.

Bili su krvoloci.

Sad svetlost rađaju naizmeničnu, koju mi od trenutka do trenutka kušamo i dosta se teško navikavamo na nju; mada ima i onih koji tvrde da to i nije prava svetlost, već fotografija, film.

Kada nestanu, učini nam se da su bile životinje, slepe potpuno, koje su davno iščezle iz pitomih krajeva.

VEŽBA JEDAN ...

Kišobran i češalj.
Kao i:
(e)kran i bicikl

ekran i bicikl nožni

VEŽBA: DVA ...

Iza parka polazi autobus.

Kad jedan ode,
dođe drugi.
— — — — — — —
Polako se smrkava.
Puni, oni hrabriji, odlaze.
Prazni i poluprazni stoje
(Verovatno po sili teže, iako, čini se
ne poseduju nikakav odbranbeni mehanizam!)

Još se smrkava. Puni, naravno, odlaze; prazni ostaju. Itd.
Pokreti, kroz koje se odmotavaju pukotine,
dele se na sve manje delove.
Nevidljiva težina uzima jedno po jedno telo
i stavlja ga u stepenasto nedefinisani oblik kretnje.
A ja još nisam zbrojio sve mogućnosti
niti se pak odvojio iz mase.

*
* *

Kuda to putuju
u staklenim vozovima?
Od čega je
staklo voz?
— — — — — —
— — — — — —
Staklo je polu-
voda
polu — nož
A voz ———— upola zarđao
(i čak neudoban)

JA

. . . . . .
Kada sam gladan
jedem.

Jeo sam,
više nisam gladan.
Gledam (i pušim).
. . . . . .
Spava mi se,
idem u krevet.

JOŠ JEDNA (POLU-NE-OBAVEZNA) VEŽBA

Motalo mi se jedno kuče u glavi.
(Jedno kuče)
Ne znam zašto.
Mislio sam da nije samo ono,
baš pravo kuče.
Onda sam viknuo
»Laj, ako si kuče!«
Šta se drugo može reći... O šumi i selu?!
— koliko god sekli šumu ona opet raste
a uskoro će ga osvojiti
jer ono se stalno smanjuje
i jednog dana će nestati
kao što ga nije bilo
dok je šume bilo
dok je šuma rasla sama

I još mi iz ogledala kažu:
»Ne idi tamo više.«

AKO SI TO

Ako si to ti,
ovo sam ja.

Ako to nisi ti,
šta sam ja?!
I ti?!

Ako to nismo mi,
ko si ti?
Ko smo mi?
Ko si, ko si ti?

(Ovo sad, neizostavno sam
ja.)

PONOĆNO PREDANJE

U trenutku kada sova bleskom svojih šarenih očiju budi panj ili dolinu, ali gledajući da im ne povredi dubinu, lampe su već pogašene unutra. Veštice okreću škripavi kamen u prastaroj vodenici, a krugovi ulaze u levkastu širinu kao nešto što još nema ime. Dok još stojim tu, vičem: kako ti je ime? kako ti je ime? iako mi je sve to dobro poznato.

Ali noć produžava vreme. I ništa, ništa ne spava: samo se tako čini. Šta se još može kazati? Kad si unutra, možeš samo ulaziti, i sve tako, sve dalje, jer i s druge strane je isto.